



Marcin Szczygielski HOLLOW SHELLS (Wydmuszka)

**Premiera: 16 czerwca 2017
Scena na Sarego 7**

Tłumaczenie: Piotr Krasnowolski

Reżyseria: Piotr Urbaniak

Scenografia: Joanna Schoen

Muzyka: Michał Woźniak

Reżyseria świateł: Marek Oleniacz

Inspicjent / sufler: Sylwia Domin

Występują: Agnieszka Kennedy (Halina) i Małgorzata Piskorz (Roksana)

„Hollow Shells” to spektakl już znany krakowskiej publiczności jako „Wydmuszka”. Pomysł na przedstawienie grane po angielsku zrodził się z chęci otwarcia na nowych widzów - turystów i anglojęzycznych mieszkańców Krakowa. Do tej pory mogli oni oglądać lokalne spektakle wyłącznie po polsku lub z napisami. Oglądanie spektaklu w języku obcym to także świetny sposób na doskonalenie języka dla widzów uczących się angielskiego.

„Hollow Shells” jest wdzięczną historią przyjaźni niemożliwej. Mówi reżyser spektaklu: *Szczygielski umiejętnie zestawił charaktery swoich bohaterów, wykorzystując kontrast światów, z których pochodzą. Na tym zasadzają się ironia i żart spektaklu, które nie splecają, a jedynie podkreślają istotę przedstawienia.*

Marcin Szczygielski (ur. 1972), grafik, dziennikarz, prozaik i dramaturg. Wszechstronnie uzdolniony, wielokrotnie nagradzany. Jako syn aktora i jednej z członkiń zespołu Filipinki, ze sceną i estradą oswojony od dziecka. Autor kilkunastu powieści dla dorosłych oraz młodzieży, sześciu sztuk teatralnych, książki kucharskiej i monografii *Filipinki – to my!*. Był dyrektorem artystycznym polskiego „Playboya”, dyrektorem kreatywnym portalu Ahoj.pl i wydawnictwa Gruner+Jahr Polska, a także Instytutu Wydawniczego Latarnik, oraz redaktorem naczelnym miesięcznika „Moje Mieszkanie”. Publikował w wielu pismach („Playboy”, „Voyage”, „Newsweek”, „Pani”, „Olivia”, „Rodzice”, „Auto Plus”, „Wprost”, „Nowa Fantastyka”) i współpracował z TVN-em i Canal+. W 2003 wydał pierwszą powieść *PL-BOY. Dziewięć i pół tygodnia z życia pewnej redakcji*, w 2009 debiutował jako dramaturg adaptacją własnego głośnego Berka (pierwszej części Kronik nierówności), zatytułowaną *Berek*, czyli upiór w moherze. Od tego samego roku pisze też fantastyczno-przygodowe książki dla młodzieży (*Omega*, *Za niebieskimi drzwiami*, *Czarny Młyn*, *Czarownica piętro niżej*) doceniane przez czytelników i krytykę. *Wydmuszka* (2010) to jego druga sztuka; dla teatru stworzył jeszcze *Furie* (2011), *KalLas* i *Single i remiksy* (2012) oraz *Kochanie na kredyt* (2013). Jest autorem chwalonym za nietuzinkową wyobraźnię, zmysł krytyczny i wyczucie komizmu.

Piotr Krasnowolski – urodzony w 1968 anglista; w minionym życiu zawodowym nauczyciel, obecnie tłumacz słowa mówionego i pisanego, konferansjer.

Piotr Urbaniak urodził się w 1967 w Krakowie, gdzie uczęszczał do szkoły muzycznej. Krakowską PWST ukończył w 1990 i w tym samym roku zadebiutował w Teatrze Ludowym w *Operze żebraczej* (reż. K. Orzechowski). Był też aktorem Starego Teatru (1995-7). W Teatrze Bagatela pracował w latach 1997-2001 i gra w nim znowu od 2008. Pracował pod kierunkiem m.in. Jerzego Jarockiego, Jerzego Stuhra, Rudolfa Zioły, Barbary Sass i Agnieszki Glińskiej. Występował w zróżnicowanym repertuarze od Shakespeare'a, Moliere, Goethego i Czechowa przez Fredrę, Witkacego i Gombrowicza po adaptację Mniszkówny. Jako reżyser zadebiutował w Bagateli, w 2005, doskonale przyjętym i granym do dziś *Testosteronem*. Reżyserował następnie *Napis* i dwukrotnie *Kochanków nie z tej ziemi* (Teatr Bagatela 2010 i Teatr Dramatyczny w Płocku 2012). Wystąpił w szeregu seriali (m.in. *Prawo Agaty*, *Lekarze*, *Na Wspólnej*), filmów fabularnych (*Śmierć jak kromka chleba*, *Zawrócony*, *Pułkownik Kwiatkowski*, reż. K. Kutz) oraz spektaklach Teatru Telewizji. Brał udział w programach rozrywkowych („Spotkanie z balladą”) i koncertach. Współpracował z Pierwszym Programem TVP jako współprowadzący – wraz z Agnieszka Szulim – poranny program „Kawa czy herbata”. Drugim żywiołem Piotra Urbaniaka jest radio; był autorem, współautorem i prowadzącym audycje w RMF FM („Kobiety niezerównane”, „Zaginione cywilizacje”, „Wstawaj, szkoda dnia”, „Wywiady Piotra Urbaniaka”, „Pociąg do Hollywood”). Między 2004 a 2008 pracował w RMF Classic („Śniadanie mistrzów”). Również dla radia adaptował i wyreżyserował *Wiedźmina* wg A. Sapkowskiego. Jest współtwórcą plenerowej Inwazji Mocy '99.

Agnieszka Kennedy – na stałe mieszkająca w Londynie aktorka polskiego pochodzenia. W 2012 skończyła pełen trening aktorski w technice Sanforda Meisnera w Actors' Temple w Londynie pod kierunkiem Garego Condesa. W latach 2013-2015 kontynuowała naukę u Toma Radcliffe'a, wybitnego instruktora tej techniki, wieloletniego ucznia Meisnera. Od 2015 współpracuje z reaktywowanym przez Radcliffe'a London Group Theatre. Przed podjęciem treningu techniki Meisnera studiowała w London Central School of Speech and Drama. Brała także udział w licznych warsztatach i kursach aktorskich, m.in. w London Acadamedy of Film, Media and Acting z Erikiem i Brianem Deaconami (Acting for Screen, Acting for the Camera). Studiowała metodę naturalnego głosu metodą Kristin Linklater pod kierunkiem Nicoli Collet, analizę i wystawianie dzieł szekspirowskich pod kierunkiem Lizzie Conrad Hughes, posiada też brytyjskie uprawnienia walki scenicznej stage combat BADC. Jako aktorka dwujęzyczna z łatwością przyswaja akcenty. Dobrze czuje się i w repertuarze klasycznym, i współczesnym. Pojawiała się w dokumentach telewizyjnych TVP2 (*Harmonia chaosu*, reż. Jan Sosiński, 2010), BBC (*Imagine*, reż. Alan Yentob, 2011) i NDR (*Cracow Seduces*, reż. Katherine Heim, 2013). Na scenie zagrała m.in. Paulinę w *Opowieści zimowej*, Ariela w *Burzy* i Maszę w *Trzech siostrach*. Jest zrzeszona w brytyjskiej bazie profesjonalnych aktorów Spotlight.

Małgorzata (Weronika) Piskorz urodziła się w 1981 w Krakowie. Jest córką aktora i reżysera Leszka Piskorza. Mając dziesięć lat zagrała Isię w inscenizacji *Wesela* w Starym Teatrze (reż. A. Wajda) i – jak sama mówi – wtedy dopiero postanowiła zostać aktorką. W 2004 ukończyła krakowską PWST rolą Stelli w adaptacji *Fantazego*, zatytułowanej *Niepoprawni*, w reżyserii studentów WRD pod opieką pedagogiczną Mikołaja Grabowskiego. W tym samym roku otrzymała angaż w Teatrze Bagatela, gdzie zadebiutowała jako Lena w *Naczelnym* (reż. S. Sośnierz). Od lat rozbawia publiczność rolą córki taksówkarza-bigamisty w *Mayday 2*, a ostatnio również jako jedna z narzeczonych bohatera farsy *Boeing, boeing* i rezolutna gosposia w *Pomocy domowej*. Z ról filmowych wymienić należy udział w opowieści o przyjaźni Mirona Białoszewskiego i Jadwigi Stańczakowej *Parę osób, mały czas* (reż. A. Barański) oraz w *Mistyfikacji* (reż. J. Koprowicz), przewrotnej fantazji o Witkacym, który nie popełnił samobójstwa. Grywa także w telewizyjnych serialach obyczajowych i paradokumentalnych. W 2008 studiowała w słynnym Lee Strasberg Theatre and Film Institute, do którego wróciła w 2009 na jeszcze jeden trymestr, co zainspirowało ją do zrealizowania sztuki w języku angielskim – *Seascape with Sharks and Dancer* Dona Nigro, w reżyserii Andrzeja Majczaka, wystawianej na deskach scen Molière oraz Loch Camelot. W 2017 została wybrana najpopularniejszą aktorką teatralną Krakowa w plebiscycie publiczności „Złote Maski”.